

ДЯВОЛЪТ И КАЧА

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Живяла в едно село една мома, наречена Кача. Имала си къща и градинка и понеже изкарвала по малко пари, цялата била отрупана със злато. Но макар и накичена със скъпи накити, никой не искал да се ожени за нея, защото била свадлива и зла. Така тя живеела с майка си, която се нуждаела от грижи, но никой не искал да дойде в къщата ѝ, макар Кача да плащала. Трудно някой можел да ѝ угоди, Кача така се карала и ругаела, че се чувала из цялото село.

Затова, макар да приближавала четиридесетте, Кача все още си стояла неомъжена и явно ѝ било съдено да си векува така.

В неделя в селото се винаги имало танци. Щом засвирели музикантите, момичетата и момчетата веднага се събирали да потанцуват в кръчмата, а под прозорците се натрупвали по-малките деца. Първа притичвала Кача. Момците канели девойките да танцуват, но нито веднъж не ѝ провървяло на Кача. Въпреки това тя не пропускала танците.

Един ден тя си вървяла по пътя и си мислела: „Ето, остарях, а с момък не съм танцувала. Ех, поне един да ме поканеше, на ако ще и дяволът да е!“

Сърдита влязла в кръчмата и зачакала. Изведнъж се появил непознат момък в ловджийски костюм. Седнал на масата до Кача и поръчал нещо за пиене. Когато прислужницата му донесла чашата, той предложил на Кача да потанцуват. Кача се удивила, но с удоволствие приела. Ловецът оставил чашата, измъкнал от джоба си дукат и викнал на музикантите:

— Слънчевият танц, момчета!

Всички направили място и ловецът затанцувал с Кача.

— Кой ли ще е този? — зашепнали си старците, а девойките мълчаливо се подсмивали.

Но Кача била толкова радостна, че танцува! Макар че всички ѝ се смеели, било ѝ все едно. Цялата вечер тя танцувала с ловеца, той ѝ купувал сладкиши и напитки, а след танците я изпратил до къщи.

— Ах, до самата си смърт мога да танцувам така! — възкликнала Кача на раздяла.

— Тогава да вървим заедно.

— А ти къде живееш?

— Хвани ме за врата и ще ти кажа.

Щом Кача го хванала за врата, ловецът се превърнал в дявол и полетял с нея направо в пъкъла. Спрял се пред вратата и почукал. Дяволите отворили и като видели, че той е капнал от умора, понечили да свалят от него Кача. Но тя така стиснала своя кавалер, че не могли да я откъснат от него. Така дяволът се явил пред Главатаря си.

— Кого си донесъл? — попитал той.

И дяволът разказал как като бродил из земята, чул желанието на Кача да танцува с дявола. Той искал да я изплаши с пъкъла и въобще не мислел, че тя няма да иска да го пусне.

— Ти си глупав и не ме слушаш — ядосал се Главатарят.

— Преди да се захванеш с подобни игрички, е трябвало да помислиш малко. Махай се от очите ми и ако искаш отърви се сам от нея!

Върнал се дяволът обратно на земята, обещава й планини от злато, ако го пусне. Но всичко било напразно. Уморен и съсипан, дяволът се отпуснал на една ливадата, където млад овчар, облечен с голям кожух, пасял овцете си. Дяволът се обърнал към човека, и овчарят не познал, че това е дявол.

— Какво носиш? — попитал той.

— Ех, добри човече, вървах си по пътя и изведнъж тази жена ми се хвърли на шията. Исках да я отнеса в най-близкото село и да я оставя там, но вече не ме държат краката.

— Аз мога да ти помогна, ще я понося малко, но ти трябва да ме заместиш, защото някой трябва да пасе стадото.

— Благодаря ти за добрината.

— Ей, ти, чуваш ли, хвани се за мен — извика овчарят на Кача.

Като чула това Кача пуснала дявола и се хванала за кожуха на овчаря. Тръгнал той, хем кожуха му тежък, хем Кача виси на него. Скоро му омръзнало и той се замислил как да се отърве от жената.

Приближил се до едно езеро и тихо смъкнал кожуха си, заедно с вкопчената за него Кача и го хвърлил във водата.

През това време дяволът чакал овчаря на ливадата и наглеждал овцете.

Скоро овчарят се върнал с мокър кожух, бързал, защо се боял непознатият да не си тръгне и да остави овцете сами.

Дяволът видял овчаря и се зарадвал:

— Много ми помогна, вече си мислех, че до края на света ще трябва да нося Кача на шията си. Никога няма да те забравя и някой ден богато ще ти се отблагодаря. Аз съм дяволът.

Рекъл това и изчезнал. А овчарят си помислил: „Е, ако всички дяволи са толкова глупави, човек може да се справи с тях“.

Овчарят живеел във владенията на млад княз. Князът не бил женен и прекарвал времето си във весели компании. Нощем от покоите му се носели песните на по-буйните му гости.

Имението се управлявало от двама управители. Колкото повече князът харчел, толкова повече те обирали бедния народ, защото не се знаело в кой ден колко пари ще потрѣбват на княза, особено ако се жажени. Хората навред проклинали княза и неговите управители.

Един ден князът повикал звездобройците и им наредил да му предскажат бъдещето, както и съдбата на двамата му помощници. Главният звездоброец огледал разположението на звездите и казал:

— Простете ми за думите, ваша милост, но над живота ви и над живота на помощниците ви е надвиснала толкова страшна опасност, че се страхувам да я изрека.

— Казвай, каквото и да виждаш! Но ти ще останеш тук и ако предсказанието ти не се сбъдне, ще се простиш с главата си.

— Добре, добре. Слушай: за двамата помощници във втората четвърт на луната ще дойде дяволът и ще ги отнесе в пъкѣла, по пълнолуние ще дойде и за вас, ваша милост.

— Веднага хвърлете лъжеца в тъмница! — наредили князът.

Но страх обхванал сърцето му, а и съвестта заговорила в него. Князът изгонил двамата си помощници и заживял праведен живот — обработвал земята и се надявал, че жестоката съдба ще му размине.

Овчарят не знаел нищо за това, когато един ден при него дошъл дяволът и рекъл:

— Дойдох да ти се отблагодаря за стореното. В първата четвърт на луната трябва да отнесе в пъкѣла злите помощници на княза. Те обираха народа и пречеа на княза. Засега ще оставя княза, той сякаш е влязъл в правия път. Когато настане денят, за който ти говоря, в замъка ще се вдигне шум и глъчка, аз ще поведя управителите, а ти ме причакай на пътя и ме заплаши: „Махни се, лошо ще стане!“ . Аз ще те послушам и ще си ида, а ти поискай от единия две торби със злато. Ако не иска да ти даде, заплаши го, че ще ме повикаш. Същото

направи и с втория. А когато дойде пълнолуние, ще трябва да взема самия княз, но ти не мисли да го освобождаваш, иначе вместо него ти ще дойдеш в пъкъла с мен.

Казал това дяволът и си заминал.

Овчарят изпълнил всичко, което му наредил дяволът и получил торби със злато от двамата управители.

Научил се князът за него, изпратил карета с четири коня, да го доведат при него. Дошъл овчарят и князът го помолил да го освободи, когато дойде неговият час.

— Господарю мой — рекъл овчарят, — не мога да обещаю това, защото и моят живот виси на конец. Но ако се отнасяш към народа по-справедливо и в пъкъла ще ида за теб.

Князът обещал да изпълни всичко и зачакал със страх пълнолунието. Облякъл се в черно, седял бледен и чакал кой ще дойде — овчарят или дяволът.

— Приготвяй се, князе, дойде твоят час — извикал на вратата дяволът, също целия в черно.

Князът станал мълчаливо и тръгнал с него. На двора на замъка стояла тълпа от хора, през която си пробивал път овчарят.

— Върви си, лошо ще стане — рекъл той на дявола.

— Как се осмеляваш да ме спираш, помниш ли какво ти казах? — прошепнал дяволът.

— Глупав си ти, глупав, не става дума за княза и за мен. Кача е жива и пита за теб.

Щом чул дяволът за Кача, веднага пуснал княза и изчезнал далеч-далеч.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.